

# Richard Tauber

„O Mädchen  
mein Mädchen  
wie lieb ich dich“

door  
TEO DE WITTE

Gewichtig boomende tooneelknechten, zenuwachtige regisseur Hirsch, die altijd acteurs en actrices moet hebben als ze juist weg zijn, dirigent Donath in rose overhemd en lichte broek. Tauber voor het voetlicht, de onafscheidelijke monocle voor het rechteroog. Men repeteert enkele laatste maten uit de juist geëindigde tweede akte. Donath gooit korte knappende bevelen naar de zichtbaar weerbarstige musici — 't zal laat worden vannacht! — Mehr ein seufzer! Nun gut! Verklingen, verklingen! Ssst. Danke! De muzikanten mopperend af. Blitz-lichten laaien hel op. Series fotos worden genomen. Tauber in blauwe jas met veel goud en pauwblauwen mantel in allerlei standen en groepeeringsen. Gretchen maakt gekheid met enkele dames tusschen de coulissen, roept dan nijdig tegen den fotograaf: Ein Augenblick, ein Moment um mich zu sammeln.

In de groote halfdonkere holte van het Gebouw vinden we Hugo Helm, die ons langs gangen en gangetjes tot aan Tauber's kamer brengt. Een groot bord vermeldt in sierlijke letters: *Kammersänger Richard Tauber*.

't Ziet er aanvankelijk naar uit, dat ook Hirsch en Helm hun belofte niet gestand kunnen doen. We moeten het stellen met Herrn Tauber, 'n jongeren neef en eenige heeren van het gezelschap, die duizend verontschuldigen hebben om me ten slotte te zeggen, dat Richard te vermoeid is om te ontvangen.

We staan dus wat in het gangetje te praten, en informeerden eens naar de ongesteldheid, die wel met angina-symptomen was ingetreden, doch tot een boosaardige gewrichtsreumatiek was uitgroeid. Gelukkig was de zanger nu geheel ontslagen van geneeskundige behandeling.

Later bleek, dat Holland zich reeds in December niet onbetuigd had gelaten, toen Tauber in Weenen voor de radio had gezongen. Honderden brieven waren binnengekomen.

Nu regende het duizenden verzoeken om autographen. De meest geraffineerde en simpelste manieren om aan een handteekening te komen werden uitgedacht. Natuurlijk alles met ingesloten postzegels.

Onze degelijkheid    Gelukkig zijn onze meistrionfeert!

Gelukkig zijn onze meisjes zonder in hun te verklaren vereering voor Tauber dan de sentimenteele Amerikaanschen — o, land van techniek en dollar! Bijna alle brieven zijn in rustigen, prijzenden toon gehouden.

Het Hollandsche meisje heeft zich gunstig onderscheiden van de uit het lood geslagen Valentino- en Lindberghvereersters, wier excessen tot aan het hysterische grensden.



Deze kunstenaar heeft trouwens beters te doen. De geheele week heeft hij dagelijks vier tot vijf uur gerepeteerd. 's Avonds werden enkele Nederlandsche theaters bezocht; zoodat er bijna geen tijd overbleef om geëxalteerde jonge dames met een handteekening te believen.

Van aangezicht  
tot aangezicht.

Als in de derde akte een paar heeren den kunstenaar „wie einen kranken Prinzen“ naar zijn kleedkamer brengen, duwt Dr. Helm ons met een glimlach in het kleine rijk van dezen grooten operette-koning. Of neen, vergeten we niet te veel, dat Tauber wel degelijk Mitglied is van de Wiener- und Berliner Staats-Oper? Hij beperkt zich dan ook alleen tot de operettes van zijn vriend Lehár, die zich bij de compositie geheel op Tauber inspireert.

De Kammersänger heeft zich in een ruime kamerjapon gewikkeld en bijt smakelijk in een broodje met ham.

„Zeker, zeg maar, dat ik me sterk verheug in de serieuze belangstelling van het Nederlandsche publiek. In heel den stapel correspondentie is geen enkele „blöder“ brief te bekennen.”

Dan zien we van het regelmatige sympathieke gezicht even vragend naar Dr. Helm en komen voor den dag met de vraag, die zeker op de lippen van duizenden luisteraars heeft gebrand.

Komt u voor  
de radio?

't Is een penibele kwestie, waarin het zakelijke element niet verwaarloosd mag worden. „Persoonlijk heb ik geen bezwaar, als ook buiten Holland kan worden geluisterd.”

Fritz Hirsch doet het voorstel op den afscheidsavond in Den Haag in te schakelen tijdens het vermaarde lied: *Mädchen, mein Mädchen*, totdat het applaus na de zoo-veelste Wiederholung verstorven zal zijn.

Daar wordt het voorloopig op gehouden. Dan grijpt Tauber onze vulpen en schrijft op zijn foto:

Hoffentlich freut sich Holland so auf mich, wie ich mich auf Holland freute.  
16 Juli 1929.    Richard Tauber.

Met een: *Herzlichen Dank, Auf Wiedersehen, Grüz Gott*, en een stevigen handdruk neemt hij afscheid.

Buiten hangt de maan scheef in de lucht.... Mädchen.... wie....